

בש"פ 3204/16 - שמואל רוזנברג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3204/16

כבוד השופט י' עמית
שמואל רוזנברג

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופט י' מרזל) מיום
12.4.2016 בתיק ע"ח 16553-04-16 ובתיק ע"ח
18330-04-14

בשם המבקש: עו"ד בוריס קוסנוביץ

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"ח 16553-04-16 בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בירושלים אשר הורה על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש למשך שלושה חודשים.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה במהירות של 166 קמ"ש בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי (בכביש 3, לכיוון לטרון), בה המהירות המותרת הינה 90 קמ"ש, וזאת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

עמוד 1

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לפסילת המבקש מלהחזיק רישיון נהיגה עד תום ההליכים, לאחר שרישיונו נפסל מנהלית על-ידי קצין משטרה למשך שלושים ימים החל מיום 6.3.2016 (הוא מועד ביצוע העבירה). בבקשה נטען כי קיימות ראיות טובות להוכחת אשמתו של המבקש, ובהן דו"ח הפעלת מד מהירות לייזר (להלן: ממל"ז), וכן כי המהירות הגבוהה בה נהג לכאורה מלמדת על סיכון ברור ומוחשי לציבור אם ישוב המבקש לנהוג בשלב זה. כן צוין כי לחובתו של המבקש, המחזיק ברישיון נהיגה משנת 1972, ישנן 27 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, מתוכן 14 הרשעות זהות, וכן הרשעה בנהיגה בזמן פסילה. במסגרת הדיון שנערך בבקשה ביום 10.4.2016, טען המבקש כי נפלו פגמים בכתב האישום ובדרך בה בוצעה האכיפה במועד ביצוע העבירה וכן כי בשים לב לשנים הרבות בהן מחזיק הוא ברישיון נהיגה, אין בעברו התעבורתי כדי לבסס עילת פסילה. בתום הדיון שנערך ביום 10.4.2016 הורה בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' מהנא), בין היתר כדלקמן:

"עיון בנסיבות המקרה מלמד כי קיימות ראיות אף מעבר לראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב [המבקש שבפניי - י.ע] וכי קיימת מסוכנות שנלמדת מביצוע העבירה עצמה וכן מעברו של המשיב אשר כולל לא פחות ולא יותר מ-14 הרשעות קודמות זהות [...] יחד עם זאת, לאור הפגמים עליהם הצביע ב"כ המשיב ובנוסף לעובדה שלא צויין בנסיבות המקרה שנשמר קשר עין רצוף עם רכב המטרה עד לעצירתו, אני מצמצם את הפסילה למשך 3 חודשים בלבד או עד לתום ההליכים, המוקדם מביניהם. הפגמים האמורים טוב אם יטענו במסגרת התיק העיקרי ואולם לצורך הבקשה שבפני די בחומר הראיות כדי להצביע על ראיות לכאורה".

2. על החלטה זו הוגשו לבית המשפט המחוזי בירושלים שני עררים: האחד, מטעם המבקש ובו נטען כי לא היה מקום כלל לפסילת הרישיון בנסיבות עניין זה, והשני, מטעם המשיבה אשר טענה כי שגה בית משפט השלום לתעבורה משקבע את תקופת הפסילה למשך שלושה חודשים בלבד. לאחר ששמע את טענות הצדדים, הורה בית משפט קמא ביום 12.4.2016 על דחיית העררים, וכך, בין היתר, קבע:

"בית משפט קמא קבע שקיימות ראיות לכאורה ואף מעבר לכך. לעניין זה אציין שמן החומר שהועבר לעיוני קיימת על פניו התייחסות לשורת הטענות שהעלה הסנגור, לרבות דו"ח שמילא השוטר לעניין קשר העין עם המטרה ואופן הפעלת המכשיר. על כך יש להוסיף את גרסת העורר עצמו, הן בעת קבלת הדו"ח ובמיוחד במסגרת השימוע שבמסגרתו לא באו הכחשות לעניין המיוחס לעורר. עוד יש להוסיף שמדובר במהירות מופחתת, כלומר שהמהירות המקורית הייתה לכאורה אף גבוהה יותר. לעורר הרשעות בעבירות תעבורה שונות במהלך השנים [...] המהירות המיוחסת לעורר במסגרת ההליך דנן היא מהירות גבוהה שיש בה כדי להצביע על סיכון. בשקלול כל הפרמטרים לעיל, לא מצאתי עילת התערבות בערר שהגיש העורר.

[...]

לא מצאתי עילת התערבות גם בערר שהגישה המאשימה".

מכאן הבקשה שבפניי.

3. בבקשה נטען כי למבקש נגרם עיוות דין חמור המצדיק את התערבותו של בית משפט זה. המבקש שב וטוען לפגמים שנפלו לשיטתו בכתב האישום, ובעיקרם היעדר פירוט מספק בנוגע לפרטים הכרחיים כגון מספר וסוג הרכב, האם רכב המשטרה היה מונע בשעה שהפעיל השוטר את הממל"ז, וכיצד והיכן נעצר המבקש עם רכבו. לטענת

המבקש, משעה שקבע בית משפט השלום לתעבורה כי אכן נפלו פגמים בחומר הראיות, לא היה מקום כלל לפסילת הרישיון. אשר לבית משפט קמא טען המבקש כי בהחלטתו התעלם מהטענות בנוגע לפגמים האמורים והתמקד בשאלת המסוכנות הנשקפת מהמבקש בלבד. כן הוסיף המבקש כי הוא גר במקום מבודד, כי הוא חולה במחלת הסוכרת ואשתו חולת אלצהיימר הזקוקה לטיפולים.

4. כידוע, רשות ערר ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה (בש"פ 3298/15 חיראק נ' מדינת ישראל (12.5.2015); בש"פ 6051/15 עלאא נ' מדינת ישראל (8.9.2015); בש"פ 7569/12 זוהר נ' מדינת ישראל (21.10.2012)). מקום בו הבקשה אינה מעלה שאלה משפטית עקרונית, עשויה להינתן רשות ערר רק בהתקיימן של נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם או מתן משקל בלתי ראוי לשלום הציבור וביטחונו (בש"פ 7863/15 בן שמעון נ' מדינת ישראל (24.11.2015); בש"פ 6530/14 ברהאנה נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

לא מצאתי כי הבקשה שבפניי עומדת באמות מידה אלה. המבקש לא העלה בבקשתו כל שאלה החורגת מענייני האישי (הגם שבפתח בקשתו טען כי היא מעוררת "סוגיות עקרוניות"). אין גם יסוד לומר כי בהחלטותיהן של שתי הערכאות הקודמות שבחנו את ענייניו של המבקש נפל פגם המצדיק התערבות. טענותיו של המבקש באשר לפגמים שנפלו בכתב האישום ולאופן בו בוצעה האכיפה במועד האירוע זכו להתייחסות ראויה הן בבית המשפט השלום לתעבורה והן בבית המשפט המחוזי, לאחר שבחנו והתרשמו מהחומרים שהוצגו בפניהם.

אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשע"ו (20.4.2016).

ש ו פ ט